

מ ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא:

ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא:

וגבר ארי יתר שער רישיה קרח הוא דכי הוא:

מא ואם מפאת פניו ימרט ראשו גבח הוא טהור הוא:

ואם מפאת פניו ימרט ראשו גבח הוא טהור הוא:

ואם מלקבל אפוהי יתר שער רישיה גלוש הוא דכי הוא:

מב וכייהיה בקרחת או בגנחת נגע לבן אדמדם צרעת פלחת הוא בקרחתו או בגנחתו:

וכייהיה בקרחת או בגנחת נגע לבן אדמדם צרעת פלחת הוא בקרחתו או בגנחתו:

וארי יהי בקרחותיה או בגלושותיה מכתש חור סמוק סגירות סגיא היא בקרחותיה או בגלושותיה:

מג וראה אתו הכהן והנה שאת-הנגע לבנה אדמדמת בקרחתו או בגנחתו כמראה צרעת עור בשר:

וראה אתו הכהן והנה שאת-הנגע לבנה אדמדמת בקרחתו או בגנחתו כמראה צרעת עור בשר:
ויחזי יתיה כהנא והא עמיק מכתשא חורא סמקא בקרחותיה או בגלושותיה כמחזי סגירותא משך בסרא:

מד איש-צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו:

איש-צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו:

גבר סגיר הוא מסאב הוא סאבא יסאבניה כהנא ברישיה מכתשיה:

רשי

(מ) קרח הוא טהור הוא, טהור מטמאת נתקין, שאין נדון בסימני ראש וזקן, שהם מקום שער, אלא בסימני נגעי עור בשר, בשער לבן, מחיה ופשוין:

(מא) ואם מפאת פניו, משפוע קדקד כלפי פניו, קרוי 'גבחת', ואף הצדעין שמכאן ומכאן בכלל, ומשפוע קדקד כלפי אחוריו קרוי 'קרחת':

(מב) נגע לבן אדמדם, פתוד. מנין שאר המראות — תלמוד לומר: "נגע":

(מג) כמראה צרעת — עור בשר, כמראה הצרעת האמור בפרשת "עור בשר" (פטוק ב) "אדם כי-יהיה בעור-בשרו"; ומה אמור בו — שטמא בארבע מראות ונדון בשני שבועות. ולא כמראה צרעת האמור בשחין ומכה שהוא נדון בשבוע אחד, ולא כמראה נתקין של מקום שער שאין מטמאין בארבע מראות: שאת ותולדתה, בהרת ותולדתה:

(מד) בראשו נגעו, אין לי אלא נתקין, מנין לרבות שאר המנגעים, תלמוד לומר: "טמא יטמאנו" — לרבות את כלן; על כלן הוא אומר: "בגדיו יהיו פרמים" וגו':

מה והצרוע אשר-בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל-שפם יעטה וטמא |
טמא יקרא:

והצרוע אשר-בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל-שפם יעטה וטמא | טמא יקרא:
וסגירא די ביה מכתשא לבושהי יהון מבזעין ורישיה יהי פריע ועל שפם פאבלא יתעטף ולא תסתאבון
ולא תסתאבון יקרי:

מו כל-ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא כרד יישב מחוץ למחנה מושבו:
כל-ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא כרד יישב מחוץ למחנה מושבו:
כל יומי די מכתשא ביה יהי מסאב מסאב הוא בלחודוהי ייתב מכרא למשריתא מותביה: ם

מו והכרד כיייהיה בו נגע צרעת בכרד צמר או בכרד פשתים:
והכרד כיייהיה בו נגע צרעת בכרד צמר או בכרד פשתים:
ולבושא ארי יהי ביה מכתש סגירו בלבוש צמר או בלבוש פתן:

מה או בשתי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל-מלאכת עור:
או בשתי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל-מלאכת עור:
או בשתי או בערבא לכתנא ולעמרא או במשפא או בכל עבדת משך:

רש"י

(מז) פרמים, קרועים. פרוע, מגדל שער. ועל-שפם יעטה, פאבל. שפם, שער השפתיים, גרנו"ן בלע"ז. וטמא טמא
יקרא, משמיע שהוא טמא [בדפ"ד: טמא מצרע], ויפרשו מקונו:

(מו) כרד יישב [מחוץ למחנה], שלא יהיו שאר טמאים יושבים עמו. ואמרו רבותינו: מה נשתנה משאר טמאים ליישב
כרד, הואיל והוא הבדיל בלשון הרע בין איש לאשתו ובין איש לרעהו, אף הוא יבדל — מחוץ למחנה, חוץ לשלש
מחנות:

(מח) לפשתים ולצמר, של פשתים או של צמר. או בעור, זה עור שלא נעשה בו מלאכה. או בכל-מלאכת עור, זה
עור שנעשה בו מלאכה:

מט והיה הנגע ירקרק | או אדמדם בפגד או בעור או-בשתי או-בערב או בכל-כלי-עור
נגע צרעת הוא והראה את-הכהן:

והיה הנגע ירקרק | או אדמדם בפגד או בעור או-בשתי או-בערב או בכל-כלי-עור נגע צרעת הוא
והראה את-הכהן:

ויהי מכתשא ירוק או סמוק בלבושא או במשפא או בשתיא או בערבא או בכל מאן דמשף מכתשא
סגירותא הוא ויתחזי לכהנא:

ג וראה הכהן את-הנגע והסגיר את-הנגע שבעת ימים:
וראה הכהן את-הנגע והסגיר את-הנגע שבעת ימים:
ויחזי כהנא ית מכתשא ויסגר ית מכתשא שבעת יומין:

נא וראה את-הנגע ביום השביעי כ-פשה הנגע בפגד או-בשתי או-בערב או בעור לכל
אשר-יעשה העור למלאכה צרעת ממארת הנגע טמא הוא:
וראה את-הנגע ביום השביעי כ-פשה הנגע בפגד או-בשתי או-בערב או בעור לכל אשר-יעשה
העור למלאכה צרעת ממארת הנגע טמא הוא:

ויחזי ית מכתשא ביומא שביעאה ארי אוסף מכתשא בלבושא או בשתיא או בערבא או במשפא לכל
די יתעבד משפא לעבידא סגירות מחסרא מכתשא מסאב הוא:

גב ושרף את-הפגד או את-השתי | או את-הערב בצמר או בפשתים או את-כל-כלי
העור אשר-יהיה בו הנגע כ-צרעת ממארת הוא באש תשרף:
ושרף את-הפגד או את-השתי | או את-הערב בצמר או בפשתים או את-כל-כלי העור אשר-יהיה
בו הנגע כ-צרעת ממארת הוא באש תשרף:
ויוקיד ית לבושא או ית שתיא או ית ערבא בעמרא או בכתנא או ית כל מאן דמשף די יהי ביה מכתשא
ארי סגירות מחסרא היא בנורא תתוקד:

רש"י

(מט) וירקרק, ירק שבירקין. אדמדם, אדם שבאדמים:

(נא) צרעת ממארת, לשון 'סלון ממאיר' (יחזקאל כח) פונ'ג'ט בלע"ז. ומדרשו: 'תן בו מארה — שלא תהנה הימנו':
(גב) בצמר או בפשתים, 'של צמר או של פשתים' זהו פשוטו. ומדרשו: יכול יביא גזי צמר ואניצי פשתן וישרפם עמו,
תלמוד לומר: 'הוא — באש תשרף' — אינה צריכה דבר אחר עמה. אם-כן, מה תלמוד לומר: 'בצמר או בפשתים'
— להוציא את האמירות שבו, שהן ממין אחר (תורת כהנים). 'אמירות', לשון 'שפה', כמו 'אמרא':

גַּם וְאִם יִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה לֹא־פָשָׁה הַנֶּגַע בַּבָּגָד אוֹ בַשֹּׂטֵי אוֹ בְעַרְב אוֹ בְּכָל־כְּלִי־עֹר:
וְאִם יִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה לֹא־פָשָׁה הַנֶּגַע בַּבָּגָד אוֹ בַשֹּׂטֵי אוֹ בְעַרְב אוֹ בְּכָל־כְּלִי־עֹר:
וְאִם יִחְזִי כַהֲנָא וְהָא לָא אוֹסֵף מִכְתָּשָׂא בְּלְבוּשָׂא אוֹ בַשֹּׂטֵיָא אוֹ בְעַרְבָא אוֹ בְּכָל מָאן דְּמִשְׁדָּ:

גַּד וְצִנּוֹת הַכֹּהֵן וּלְכַסּוֹ אֶת אֲשֶׁר־בּוֹ הַנֶּגַע וְהִסְגִּירוּ שִׁבְעַת־יָמִים שְׁנִית:

וְצִנּוֹת הַכֹּהֵן וּלְכַסּוֹ אֶת אֲשֶׁר־בּוֹ הַנֶּגַע וְהִסְגִּירוּ שִׁבְעַת־יָמִים שְׁנִית:

וַיִּפְקֹד כַּהֲנָא וַיַּחְדְּרוּן יְת דִּי בֵּיה מִכְתָּשָׂא וַיִּסְגְּרִינִיהָ שִׁבְעַת יוֹמִין תְּנַיִנּוֹת: שביעי, רביעי כשהן מחוברין

רש"י

(נד) אֶת אֲשֶׁר־בּוֹ הַנֶּגַע, יְכוּל מְקוֹם הַנֶּגַע בְּלִבָּד, תְּלִמּוּד לומר: "אֶת אֲשֶׁר־בּוֹ הַנֶּגַע", יְכוּל כָּל הַבְּגָד כְּלוּ טְעוֹן כְּבוֹס,
תְּלִמּוּד לומר: (פסוק נה) [ס"א] אֶת הַנֶּגַע, הָא כִּיצַד — יְכַבֵּס מִן הַבְּגָד עִמּוֹ: